

ДЪЙСТВИЕ II.

Сжшитѣ декорации. Трамваятъ отива сега за Княжево.

Пътниците сж нови, съ изключение на учениците и стражара.

Кондукторката (къмъ стражара). Моля, билетъ. А, пърдонъ! Вий имате право бесплатно да се возите! Да! Но вий постоянно ли въ този вагонъ стоите? Отъ сутринъта, струва ми се, не сте слизали.

Стражарътъ (червенъ като ракъ). Азъ туйцкъ на . . . имамъ едно писмо (подава ѝ единъ пликъ).

Конд. (полугласно чете). „Уважаема госпожице, понеже азъ съмъ много симпатиченъ къмъ васъ, то понеже азъ не смѣя да изкажа устно прѣдложени. . .“

Конд. (хвърля ядосано писмото).

Стражарътъ съ трогателно изражение на лицето, бързо слиза.

Отъ задната платформъ се чуватъ пѣсни и китари. Учениците пѣятъ: „Любя те, страдамъ азъ!“ други „Тринафила мерише“.

Кондукторката отива при тѣхъ. — Моля, тихо! Билети!

Учениците, простирайки ржцѣ. — О звѣзда блѣстяща! О, самодива! О, ангелъ . . . За тебе тѣвъ серенади!..

Кондукторката бѣга отъ тѣхъ и отива при група ученички. — Билети, госпожици! (Тѣ се смѣятъ.) Я ги вижъ.